

kommer mig ogsaa, at den ærede Finansminister fra sin Side gjør et besynderligt Brug af vor Forekommenhed, naar han, fordi vi, tagende Hensyn til de vanskelige Omstændigheder og for at tilvejebringe Overenskomst, i saamange Punkter have bøiet os for den ærede Finansministers Willie (Hør!), tager det, som om vi dog nu efterhaanden vare komne fra vor Wildfarelse; det er ikke rigtigt, at behandle Estergivenhed paa den Maade, at man, fordi vi paa Grund af vanskelige Forhold have fundet os i Meget, kaster det ud, som om vi tidligere havde været i Wildfarelse og nu vare komne tilbage deraf, det er hverken rigtigt eller klogt.

Finansministeren: Jeg har aldrig saaledes, som det nu efter den ærede Rigsdagsmands Vittringer maa opfattes, sagt, at man tidligere havde befundet sig i Wildfarelse, hvorfra man nu er kommen bort. Jeg troer heller ikke, hverken at det kan siges med Sandhed, eller at det burde have været sagt, at enten den ærede Rigsdagsmand eller Nogen af de øvrige Herrer, der med ham have deeltaget i Finanslovens Behandling, have bøiet sig for Finansministerens Willie; jeg troer, at flere af de Herrer have bøiet sig for de Grunde, Finansministeren har anført (Hør!) for, at det under de nuværende Omstændigheder maatte være saaledes, men det er virkelig aldeles Intet, der berettiger til at troe, at de Herrer skulde have gjort dette af andre Grunde end dem, jeg anførte. Forøvrigt kan jeg meget gjerne sige, at flere af de Herrer kunne have været i Wildfarelse; jeg maa saa ofte erkjende, at jeg selv befinder mig i Wildfarelse, og altsaa kan jeg vel ogsaa forudsætte det om Andre, men jeg har i dette Tilfælde simpeltvæk forudsat det som en naturlig Følge, at, naar Rigsdagen i flere Aar har været vant til at behandle Finansloven paa en Maade, som om den repræsenterede hele Monarchiets Indtægts- og Udgiftsvæsen, saa er det ganske naturligt, at man første Gang, der fremlægges et Forslag, som gaar ud paa en heel anden Forudsætning,

i Begyndelsen betragter dette Forslag paa en heel anden Maade end den, man tilsidst ender med at betragte det paa, og deri behøver hverken at ligge en Wildfarelse fra først af eller nogen Veien for Finansministerens eller Andes Willie. Jeg kan forøvrigt forsikre den ærede Rigsdagsmand om, at Sandheden er mig lige saa kjær som ham, men netop derfor er jeg meget tilbøielig til, ikke i altfor stærkt Udtryk at opstille det Princip som en utvivlsom Sandhed, som jeg ad Conclusionens Veie kommer til at betragte saaledes, og det er det, som det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand har gjort, og derfor finder jeg hans Bevisførelse mindre skaansom, end idetmindste jeg frænger til den, naar jeg skal kunne argumentere imod den ærede Rigsdagsmand.

Meier: Efter de Udtalelser, som nu allerede have fundet Sted, har jeg ikke Meget at sige. Det Savn ved Finansloven, hvorpaa den foreslaaede Paragraph grunder sig, er Noget, som jeg troer man vil opdage, saa snart man tager Finansloven i sin Hånd (Hør!). Det var i det mindste Tilfældet med mig, da Finansloven første Gang blev forelagt for det opløste Folkething. De Bemærkninger, jeg den Gang tillod mig denne Sag betræffende, ville kunne læses i Folkethingstidenden Nr. 12, og de sigte netop til det, som nu de to Forslag have Hensyn til, nemlig Anvendelsen af Overfluddet. Jeg troer, at det er utvivlsomt, at dette Overflud maa være Kongerigets. Den høitagtede Finansminister bemærkede ogsaa ganske nylig, at, dersom vi havde tre Budgetter, saa vilde ethvert Budget have sit særegne Overflud. Jeg skal nu tillade mig at betragte Sagen fra denne Side, da jeg antager, at vi meget godt kunne tale om tre Budgetter, uagtet vi virkelig ikke have dem; thi vi have jo for det Første eet for Kongeriget, og der maa ogsaa være eet for Hertugdømmerne, og i ethvert af disse Budgetter er der jo en Adskillelse imellem de særegne Udgifter og de fælles Udgifter.